



OCERUPAJMO HRVATSKU

Mnogi su do sada čerupali Hrvatsku kao mrtvu kokoš koja se ne može braniti. Zanimljivo je da su to uvijek radili u mirno ili "mirno" vrijeme, bez pucnjave ili prijetnji oružjem.

Duga i bolna hrvatska povijest pokazuje da se Hrvatsku nikada nije isplatilo napasti oružjem. To je uvijek značilo žrtvovati mnogo ljudi za vrlo mali efekt.

Ali, za razliku od visoke vojničke kvalitete kakvu posjeduju Hrvati, u diplomatskim igricama smo gotovo pa maloumni.

Možda bi se isplatilo dobro platiti neke strane pregovarače da umjesto nas ispregovaraju ključna nacionalna pitanja i sklope temeljne ugovore koji uređuju naše odnose sa susjedima i s udaljenijim državama.

NE BAŠ DAVNO IMALI SMO ZEMUN

Ovom prigodom ima premalo mjesta za ulaženje u daleku prošlost u kojoj su naprije mudri knezovi, a poslije kraljevi, ustrojili moćnu i uglednu državu, europsku silu s kojom je svatko morao računati, da bi kasniji vladari "rasprčkali" jaku i dobro uređenu državu do te mjere da se nije više znalo ni kolika je, ni gdje zapravo sve žive Hrvati, a na kraju ni postoji li još uopće, jer su se strani vladari trudili da je potpuno nestane. Možda bi bilo dobro jednom prigodom podsjetiti se i na ta prastara vremena.

Ipak moramo otići bar malo u prošlost, da bismo shvatili što nam se je sve dogodilo u 20. stoljeću, pa će biti jasnije što i zašto nam se događa danas. Do Prvog svjetskog rata cijeli Srijem do Zemuna bio je u sastavu Hrvatske, odnosno Slavonije, kako su inzistirali Mađari, ne bi li se malo sakrilo da je riječ o Hrvatskoj. Čak i sam glavni grad Srbije još se je zvao Biograd, što pokazuje njegovo hrvatsko podrijetlo.

U BANOVINI DIO DANAŠNJE BIH I - NEUM

Ulazak u zlosretnu kraljevinu kasnije nazvanu Jugoslavija najprije je potpuno zbrisao ranije države. Vladari Karađorđevići su se nadali da će na kraju iz tog njihovog kotla izići velika Srbija. Kada je postalo jasno da je to iluzija, pred sam 2. svjetski rat Srbi i Hrvati su se preko Mačeka i Cvetkovića razgraničili na banovine. U banovini Hrvatskoj su osim današnjeg teritorija Hrvatske bili Brčko, Derventa, Fojnica, Gradačac, Travnik, Mostar, cijela zapadna i dio istočne Hercegovine i Šid.

U njoj doduše zbog tadašnjih političkih prilika nije bilo Baranje i Dvora na Uni, ali nije bilo ni današnjeg tzv. Neumskog koridora. Neum je bio hrvatski i svi su to priznali.

"DRUG TITO" OGULIO HRVATSKU, DRUGOVI JU OGLODALI

Nakon Drugog svjetskog rata zloglasni "drug Tito" i njegovi doglavnici "otkopčali" su Hrvatskoj sve to ranije spomenuto što su priznali i sami Karađorđevići i uspostavili taj prekid Hrvatske kod Neuma pozivajući se na pradavnu prodaju tog dijela tadašnje Dubrovačke Republike Turskoj (danas Bosni i Hercegovini). S time su se složili i predstavnici hrvatskih partizana koji danas tvrde da je zbog njih Hrvatska u tom ratu bila pobjednica (a gubi teritorij).

Od cijelog Srijema ostao je Ilok, od bosanskog dijela Hrvatske ništa, dok je dubrovački dio istanjen kao papir i još prekinut Neumskim prekidom. Tako je stvorena tzv. Avnojska Hrvatska. Navodno pobjednički hrvatski partizani su dopustili da Hrvatska bude oglodana poput pilećega krilca.

Međutim, da je tu bio kraj apetita prema dijelovima Hrvatske još bi bilo dobro. U mirno vrijeme "partijski drugovi" iz tadašnjih socijalističkih republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine su se potpuno proizvoljno dogovarali o daljnjem "grickanju" Hrvatske. Tako je dio hrvatskog teritorija dobrohotno "ustupljen" susjednoj državi da bi se tamo mogla graditi vojna zračna luka Bihać. Na jugu kod Neuma su opet partijski šefovi "drugarski" dogovorili da Veliki i Mali Školj, kao i vrh poluotoka Klek, pripadnu Bosni i Hercegovini. Ti dogovori su bili u pravnom smislu potpuno nezakoniti. Niti ih je proglasila vlada, niti su ratificirani u parlamentu, a o referendumu se nije moglo ni misliti.

ČERUPAJU SE RATNI POBJEDNICI

Onda je došla velikosrpska agresija najprije na Hrvatsku, pa onda na Bosnu i Hercegovinu. Hrvatska je u tim ratovima pokazala vojnu nadmoć jer je Hrvatska vojska bila blizu Banja Luke, a tamošnji šefovi su panično bježali prema istoku. Tada su političkim "kemijanjem" zaustavljeni hrvatski vojnici, što je omogućilo preživljavanje, a onda i neizravno priznanje razbojničke tvorevine "republike srpske".

Kada su se ratna događanja smirila, apetiti prema hrvatskom teritoriju su se obnovili. Najprije je Srbija, poraženi agresor, umjesto kazne dobio prigodu da svojata dijelove teritorija uz Dunav, kao što su Šarengradsko jezero, te neki dijelovi Bačke koji su čak i po "avnojskim granicama" bili u Hrvatskoj. Srbija bi granicu "po sredini Dunava", jer joj tako odgovara.

SLOVENCIMA PRVI POČELI

Razgovori o granicama dugo su bili zamrznuti, a onda je napad došao s neočekivane strane, od Slovenije i njezine novokomponovane "pravice do odprtega morja". Pri tome Slovenci ne znaju što govore, jer otvoreno more po pravu mora počinje tek izvan Gibraltara, ili izvan Crvenog mora, dakle u Atlantskom ili Indijskom oceanu.

Naravno, Slovenci su mislili na međunarodno more u Jadranu na kojega po nikakvoj logici nemaju pravo, ali imaju "pravo jačega", tj. oni su u Europskoj uniji i mogu nam zatvoriti vrata

pred nosom. Ni do danas nije jasno što će biti sa Savudrijskom valom. Nejasno je i stanje na Svetoj Geri.

KAD MOGU SLOVENCİ, ŠTO, BOLAN, NE BI I MI MALO

Danas imamo još veći apsurd. Apsurdna u sebi podijeljena "trojedna država Bosna i Hercegovina", iako sada mi imamo "pravo jačega", traži ona tri ranije spomenuta teritorija kod Kleka pozivajući se na sporazum Tuđman – Izetbegović koji nije nikada ratificiran jer je Tuđman shvatio da je bio prevaren, pa je spriječio ratifikaciju. I umjesto da sada mi pritisnemo susjeda koji je u lošijem položaju, "dobrohotno" dijelimo svoju vjekovnu imovinu.

Bosanski čelnici očito po uzorku "vidjela žaba da potkivaju konja" čak, očito po uzoru na Sloveniju, tvrde da imaju pravo "izlaza na otvoreno more". Jedan od njih čak je ustvrdio da je Bosna i Hercegovina "pomorska država jednako kao i Hrvatska". Možete misliti kuda su sve do sada plovili bosanski brodovi – posebno uspješno od Miljacke do Brčkog.

Čak i ako zanemarimo tu glupost "otvoreno more", da bi BiH dobila izlaz na međunarodno more trebala bi dobiti koridor kroz hrvatsko more između Pelješca, Hvara, Sušca i Lastova u dužini od oko 130 kilometara, čime bi hrvatsko more razdvojili na dva dijela nekim "bosanskim koridorom".

Naravno da je to toliko suludo, da je šteta na to trošiti riječi. Ali i ako BiH dobije dva školja i jedan rt, time dobiva pravo na unutrašnje more dimenzija 10 km dužine i između 500 i 800 širine, što do sada nije imala. To onda uključuje pomorsku granicu na "bosanskom moru", pravo na ribarenje i eventualno iskorištavanje mineralnog bogatstva uključujući i naftu. Radi se o 6,5 km² mora, dakle 650 hektara mora, a s druge strane bi nam susjedi "velikodušno dodali" 16 hektara zemlje.

I "SRPSKA" BI NEŠTO "GRICNULA"

Na poslijetku, budući da ludost nema kraja, javlja se još i šef susjednog teritorija "republike srpske" Milorad Dodik bahato poručujući da se ništa ne može dogovoriti dok se i njegova "republika" ne uključi. Uzgred je napomenuo da bi i on, po uzoru na Srbiju, rado imao granicu na polovici Une, dakle već bi sada uzeo adu na kojoj stoji tvrđava Zrinskih kod Kostajnice i još dosta toga.

I što na sve to kaže naša Vlada? Kaže da sporazum treba ratificirati, jer da Tuđman nije bio "budala". Očito je da Tuđman nije bio budala, ali i najpametnijeg čovjeka može se prevariti. Osim toga, upitno je koliko je bolesni predsjednik uopće bio psihički ubrojiv u vrijeme kada je praktično već bio u agoniji zbog zloćudne bolesti, budući da je umro samo nekoliko mjeseci nakon potpisivanja tog nesretnog sporazuma.

Umjesto da sada, kada je Hrvatska u prednosti, pritisne susjeda kojeg od Europske unije dijele desetljeća, naša Vlada brže-bolje želi ratificirati sporazum koji je očito nerealan u korist susjeda. Dakle, Hrvatsku mogu "čerupati" i oni koji su ispred nje, ali i oni koji kaskaju daleko iza.

PREMIJER POPUT PILATA PERE RUKE DVOTREĆINSKOM VEĆINOM

Naravno, premijer Milanović, budući da ni on nije "budala", uviđa kako vruć potez vuče, pa nastoji odgovornost prebaciti na Sabor. No budući da u Saboru njegova ekipa ima toliku nadmoć da je svako glasovanje formalnost, da bi koliko-toliko poput Pilata oprao ruke, traži da se glasuje dvotrećinskom većinom, što je zapravo minimum demokracije kada se radi o mijenjanju granica. Normalno bi bilo provesti referendum. No budući da referendum ne bi prošao, "izlaz u nuždi" je dvotrećinska većina.

Međutim, u takvoj konstelaciji snaga kakvu imamo danas, takvu većinu je teško očekivati. Istina, vladajući su pokušali pozvati oporbu na konsenzus i time podjelu odgovornosti za rasprodaju države, što naravno nije prošlo. Glede dvotrećinske većine, vladajuća opcija joj nije ni blizu. Imaju nešto preko 80 zastupničkih ruku. Čak i kada bi pridobili za sebe umirovljenike, SDSS i manjinske zastupnike, ne bi bilo dovoljno za 101 glas. No glede ovakve državne "transakcije" kao što je promjena granica, u pitanju je i stranačka disciplina, jer zastupnici iz Dubrovačko-neretvanske županije žestoko se protive ratifikaciji. Dakle, vladajućima ovaj "vrući kesten" remeti čak i mir u vlastitoj kući.

Premijer možda daje ovaj sporazum na ratifikaciju čak i pod nečijim pritiskom. U politici se mnoge stvari rade "ispod stola", što nama "običnim smrtnicima" nije poznato. U tom slučaju njegov potez može biti taktički. Evo, dao sam na glasovanje, pa nije prošlo. Ja nisam ništa kriv.

SVATKO SE SEKIRA SAMO ZA SVOJ "RAJON"

Autor Mario Filipi
14. listopada 2012.

Ta taktička igra s parlamentom možda i nije tako tragična sama po sebi. Bilo je sličnih nadmudrivanja i drugdje po svijetu. Međutim, ono što je šokantno u priči o Neumu je regionalna podijeljenost Hrvatske.

Dok su Slovenci "ključali" po Istri (i još nije gotovo), Dubrovčani se nisu baš "potrgali" braneći sjeverni dio Jadrana. Sada, kada je u pitanju jug, svi su kao jedan, ali zato se Istrani ne uzrujavaju previše. A oni između sve promatraju kao neku utakmicu španjolske lige, kao da i njihova koža nije uključena u tu igru.

To je ono što nas Hrvate sprečava da izgradimo pravu državu. Dok svakom Hrvat (kao i pripadniku manjine) svaki centimetar Domovine ne bude jednako dragocjen, čerupati će je svatko tko se sjeti. Pa zar i bez toga nije dovoljno unakažena?